

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 781/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 50/2013 z 25. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“), konkrétne jeho uznesením sp. zn. 6 Cdo 50/2013 z 25. februára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo „napadnuté rozhodnutie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. mája 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 120/2010-113 zo 17. februára 2011 bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) sumu 400,05 € s prísl. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 Co 181/2011-184 z 24. októbra 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, prípustnosť ktorého opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V dovolaní špecifikovala, že odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že krajský súd svoj rozsudok neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nevysporiadal s prevažnou väčšinou námietok sťažovateľky uvedených v odvolaní, ako aj počas prvostupňového konania. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 50/2013 z 25. februára 2013 bolo dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu odmietnuté.

Krajský súd a následne ani najvyšší súd sa podľa sťažovateľky nevysporiadali s jej právnou argumentáciou, ktorá mala pre vec podstatný význam.

Sťažovateľka predovšetkým namietala, že priamo ustanovenie § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) zakazuje banke od účinnosti tohto zákona pokračovať v činnosti, ktorá je v rozpore s týmto zákonom, keďže je zjavné, že žalobkyňa nemá poskytovať, neposkytla a ani neposkytne v budúcnosti sťažovateľke žiadne protiplnenie na základe zmluvy o dôchodku. Preto ďalšie plnenie zo zmluvy o dôchodku je v rozpore s uvedeným ustanovením. Krajský súd, ale ani najvyšší súd sa s týmto podstatným právnym argumentom vôbec nevysporiadali, čím odňali sťažovateľke právo konať pred súdom. Zároveň tým vec aj nesprávne právne posúdili. Najvyšší súd sa predovšetkým nevysporiadal s tým, že z ustanovenia § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách vyplývajúci zákaz pokračovať v činnosti, ktorá je v rozpore so zákonom o bankách, znamená zákaz akejkoľvek činnosti voči neobmedzenému okruhu osôb. Keďže

ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách bolo bankám zakázané uzatvárať také zmluvy, z ktorých banka nemá primerané protiplnenie (zmluva o dôchodku je bez akéhokoľvek protiplnenia), tým sa plnenie skoršie uzatvorených takých zmlúv stalo zákonom zakázané podľa § 119 ods. 3 vety za bodkočiarkou zákona o bankách. Nespôsobuje to spätnú neplatnosť, ale dodatočnú nemožnosť plnenia, ktorá sa vzťahuje výslovne aj na skôr vzniknuté právne vzťahy (§ 116 zákona o bankách). Zákon o bankách nerobí rozdiely pri aplikácii, pretože zákonný zákaz pokračovať v činnosti, ktorá je zakázaná, nie je obmedzený určitou skupinou osôb. Keby krajský súd a najvyšší súd citované ustanovenia zákona o bankách správne vyložili, museli by následne aplikovať na vec aj ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka o právnych následkoch nemožnosti plnenia.

Ďalej sťažovateľka v odvolacom aj v dovolacom konaní namietala, že okresný súd rozhodol bez toho, aby vykonal akékoľvek listinné dôkazy, keďže žiadne na pojednávaní neoboznámil. Vo veci boli dve pojednávania, a to 25. novembra 2010 a 3. februára 2011. Na žiadnom z nich však nebol obsah listín oboznamovaný či prečítaný. Napriek tomu okresný súd v odôvodnení rozsudku uvádza listiny, ktorými údajne vykonal dokazovanie. Okresný súd takýmto nesprávnym procesným postupom a rozhodnutím bez dokazovania, bez možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a bez možnosti zistiť, na základe ktorých dôkazov rozhoduje, odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom a zároveň nezistil skutkový stav potrebný na rozhodnutie. Napriek vytýkaniu tohto postupu v odvolaní, ako aj v dovolaní bolo dovolanie odmietnuté. Nezodpovedá skutočnosti tvrdenie okresného súdu, podľa ktorého mal návrhy sťažovateľky na doplnenie dokazovania uznesením na pojednávaní zamietnuť, pretože nič také zo zápisníc o pojednávaniach nevyplýva. Neboli teda zamietnuté návrhy sťažovateľky na doplnenie dokazovania týkajúce sa predloženia originálov listín, o ktoré žalobkyňa opierala svoj nárok (zmluvy o dôchodku a žiadosti o poskytnutie plnenia). Ani na tieto námietky krajský súd a najvyšší súd žiadnu odpoveď nedali.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 Cdo 50/2013 s tým, aby bolo uznesenie z 25. februára 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd v dovolacom konaní odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 181/2011-184 z 24. októbra 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované

so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľky ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd preto v prvom rade preskúmal rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 120/2010-113, ktorým bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 400,05 € s príslušenstvom, a v tejto súvislosti považoval za potrebné stručne poukázať na relevantnú časť jeho odôvodnenia:

„Súd sa ďalej zaoberal námietkou odporcu, že záväzok odporcu voči navrhovateľke zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Občianskeho zákonníka), a túto vyhodnotil ako nedôvodnú, keď odporcom citované ust. § 27 ods. 8 Zákona o bankách podľa názoru súdu sa vôbec netýka vzťahov upravených predmetnou Zmluvou, t. j. interných vecí banky ako zamestnávateľa a jej zamestnanca, ale predmetné ustanovenie upravuje vzťahy banky navonok, t. j. uzatváranie zmlúv s klientami, či inými bankami vzhľadom k predmetu činnosti. Tento záver priamo vyplýva z existencie interných predpisov banky týkajúcich sa úpravy Zmluvy.“

Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 181/2011-184, ktorým bol potvrdený citovaný rozsudok okresného súdu, vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol:

„Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom, ktorý vyslovil Ústavný súd na obdobnú právnu vec a rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil s tým, že podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukazuje na právny názor vyslovený v uvedenom náleze Ústavného súdu SR s tým, že odvolací súd podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nepripustil dovolanie, pretože v danej veci vzhľadom na uvedené nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a otázka, ktorú predložil odporca v návrhu na pripustenie dovolania v danej veci je už právne vyriešená Nálezom Ústavného súdu SR II. ÚS 26/2012-33.“

Podstatou sťažnosti je však najmä námietka nedostatočného odôvodnenia uznesenia sp. zn. 6 Cdo 50/2013 z 25. februára 2013, ktorým najvyšší súd v dovolacom konaní odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 181/2011-184. Podľa názoru sťažovateľky dovolací súd sa nevysporiadal s jej dovolacími námietkami, pričom z dovolania sťažovateľky z 21. novembra 2012 vyplýva, že jeho prípustnosť opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a tvrdené odňatie možnosti sťažovateľke konať pred súdom vyvodzuje z totožných okolností ako v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva najmä, že:

„Proti(...) rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorým žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietala, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. tým, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej. (...)

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti

rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. V zmysle odseku 5 tohto ustanovenia totiž dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Ak je však predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie v takomto prípade nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy, je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 18. mája 2010, kedy bol podaný návrh na Okresný súd Bratislava III, bola výška minimálnej mzdy podľa § 1 ods. 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 441/2009 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy 307,70 Eur a jej trojnásobok predstavoval 923,10 Eur. Suma 400,05 Eur, zaplataenia ktorej sa žalobkyňa v konaní domáhala, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania návrhu na prvostupňovom súde, preto dovolanie žalovanej v tejto veci nie je prípustné podľa ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta prvá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a

prípade rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Žalovaná procesné vady konania podľa § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal otázkou opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť konať pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska §237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalovanej neznemožnili uplatniť procesné práva priznané právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. totiž nie je daná už tým, že dovolateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté touto vadou, ale len vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa (resp. nebola odstránená) v rozhodnutí (v postupe) odvolacieho súdu.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná v súvislosti s tvrdením o existencii procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. namietala nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade s požiadavkou ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa krajský súd (podľa jej názoru) nevysporiadal so všetkými argumentmi a dôvodmi uvádzanými v jej odvolaní.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri Ruiz Torija c. Španielsko

z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti ich uplatneniu (pozri IV. ÚS 115/03).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere, že Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP a.s., ktorej predmetom bolo doživotné mesačné plnenie vo výške 400,05 Eur žalovanou ako povinnou v prospech žalobkyne ako oprávnenej bola uzavretá platne. Dostatočne objasnil, prečo Výpoveď žalovanej z 26.10.2009 považoval za neplatnú, keď uviedol, že vypovedať možno iba zmluvy uzatvorené na neurčitú dobu, akou zmluva o dôchodku bezpochyby nie je. Riadne sa tiež vysporiadal so skutočnosťou, prečo na daný právny vzťah medzi účastníkmi nemožno aplikovať zákon o bankách. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok splňa parametre zákonného odôvodnenia. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu ohľadom platnosti zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi na určitú dobu neurčitého trvania, i ohľadom neplatnosti výpovede tejto zmluvy. Argumenty prvostupňového súdu podrobnejšie doplnil a dostatočne sa vysporiadal so všetkými

podstatnými odvolacími námietkami žalovanej. Preto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa zákonné predpoklady vyjadrené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. a nemožno ho považovať za neodôvodnené, svojvoľné a za také, ktoré by nedalo odpovede na podstatné a relevantné odvolacie námietky žalovanej. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom súdov nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (pozri napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“.

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k jej námietke o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia neobstojí. Totiž už okresný súd a neskôr aj krajský súd dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu opierajúceho sa v podstatnej časti o odôvodnenie prvostupňového a odvolacieho súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľky.

Pokiaľ sťažovateľka namieta ako dôvod dovolania „nevykonanie dôkazov“ všeobecnými súdmi, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka pred najvyšším súdom poukazuje na dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, avšak uvedený dôvod by nespadal do rozsahu § 237 písm. f) OSP (napr. II. ÚS 721/2015):

„Dovolací súd vo veci sťažovateľa svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania odôvodnil tým, že nevykonanie dôkazu navrhovaného účastníkom konania nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, môže byť iba vadou konania, ktorú však dovolací súd môže zohľadniť iba pri rozhodovaní o prípustnom dovolaní. Tento názor

najvyššieho súdu vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 OSP (R 37/1993, R 125/1999).“

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ predmetná vec mala byť posúdená pred najvyšším súdom ako vec bagateľná, *a fortiori* v konaní pred ústavným súdom prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti aj z týchto dôvodov (napr. II. ÚS 681/2015), pretože v súlade s § 238 ods. 5 OSP v okolnostiach danej veci *„nejde o sumu, ktorá by prevyšovala trojnásobok minimálnej mzdy v sume platnej v čase rozhodovania všeobecných súdov, čo je vo sfére všeobecného súdnictva dôvodom na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 717/2013)“*.

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 717/2013). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011), IV. ÚS 717/2013]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad nejde.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015